

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 4
Oktbr. 1918

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 1 krone for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

11. aarg.

Varen icke bekymrade för morgondagen.

*O fråga icke hvad morgondagen
Uti sit sköte maa bära än!
Du slipper sörja för dag som kommer
Din fader sörjer ju och för den.*

*Hvar dag har nog af sin egen plåga
Den store Mestern sade ju,
Och tyngd och lättnad alljemt han väger
Paa samma guld fina våg ännu.*

*Saa fråga icke för morgondagen
Skall och hans nåd vara nog för dig.
Han bär igenom — han jevnnar stigen,
Han lättar bördan för dig och mig.*

*Han utsedd stunden, då jubelaaret
Skall bryta in och för dig til sist
Men fråga icke — all magt er gifven
Liksom all dom åt din Herre Krist.*

Ezekiel 47.

Et forunderlig deilig billede maler Ezekiel her for os med den flod, der gaar ut under husets dørtærskel og gjør hele den bare, golde, døde ørken mellem Jerusalem og det døde hav levende og frugtbar.

Om det bokstavelig skal ske saadan i det tusindaarsrike, som Ezekiel skildrer, eller det kun staar der som et billede paa det liv, der ved Gud Helligaand skal utgaa fra «Herrens tempel» og vel paa den tid særlig jødefolket, er der delte meninger om; nogen mener det ene, andre det andet; det er aldeles ørkesløst at drøfte det nu; tiden vil aabenbare det — om maaske langt kortere tid, end de fleste av os aner.

Om opfyldelsen blir bokstavelig, forringer det ikke i mindste maate den aandelige sandhet, som uttrykkes saa deilig ved billedet, nemlig, at hvor floden kommer hen, der blir der liv.

Vi spør da først: hvad er floden et billede paa? Vi skal i regelen finde, at Bibelen fra begyndelsen til enden er konsekvent i bruken av typer og billeder; derfor gaar vi heller ikke feil, naar vi overalt lar det svar gjælde, som Jesus gav i Joh. 7, 37 flg.: «Om nogen tørster, han komme til mig og drikke. Hvo som tror paa mig, av hans liv skal, som skriften siger, flyte levende vandstrømme. Men dette sa han om den Aand, som de skulde annamme, der trodde paa ham».

Og her i vor tekst idag staar der, at gjennem denne ørken, det ødeste av alt,

skal floden løpe, og det skal bli frugt-
bart, og det døde hav skal bli sundt
og skal vrimle av fisk. Hvad er det
ikke for en forunderlig Gud, vi har.
Det er Guds Aands gjerning: der kom
Aand i de tørre, døde ben, og de blev
levende, og hvor floden kom hen, overalt,
hvor floden kom hen, blev der liv.

Derfor, naar du spør mig: hvad skal
jeg da gjøre for at reagere mot de ned-
brytende kræfter i vort folk, saa svarer
jeg: Tro Herrens ord! Tro ham, naar
han siger, at overalt, hvor floden kom-
mer hen, blir der liv og sundhet.

Den nødvendige følge av denne en-
foldige tro paa dette Guds levende ord
er en dobbelt:

For det første dette, at naar *det* staa
fast, saa er der altsaa ingen der er ute-
lukket fra dens virkninger. Absolut ingen.
Den, der er ørken idag og kun frem-
bringer torn og tidsel, kan imorgen være
utlagt til have og beplantet, med vishet
om at bære frugt, ti floden har naadd
ham, og overalt, hvor floden kommer
hen, blir der liv. Med andre ord og
uten bilder: den, som i dag er fiende,
hadende Gud, hadende hans venner, hans
menighet, hadende alt det arbeide, der
gjøres for at vinde og befæste sjæle for
ham til det evige liv, han kan imorgen
være ven! han kan faa sit Damaskus-
møte med den almægtige Frelser iaften
med ordet «Saul, Saul, hvorfor forfølger
du mig?» og imorgen staa op som et
nyt menneske vaaknet av en ond drøm
(uten næsten at turde tro paa virkelig-
heten av at være vaaknet), ti overalt,
hvor floden kommer hen, der blir liv.

Jeg kan tænke mig en og anden ind-
vende: Du vil da ikke sige, at alle
disse, som raser mot Gud og vil det
onde, at de imorgen kunde være hans
venner? Jo, jeg tror bare, at vi, hans
venner, tiltror ham altfor litt og derfor

ser vi saa litt. Vi er saa vante til at
regne med visse mennesker, som vi synes
er en kraftskade for vort land og folk,
regne med dem som uigjenkaldelig tapte
for Herrens sak; derfor bedes der saa
litt for dem. Jeg siger dig: ikke een
av dem gaar lykkelig i seng nogen aften
av sit liv; — der er, siger Herren, ingen
fred for dem, som lever uten Gud.

«Men du vil da vel ikke si, at det
kunde nytte at be for alle disse, som
ikke vil? Ikke engang Gud kan jo tvinge
et menneske til kjærlighet, hvis det men-
neske ikke vil».

Jo, jeg vil netop saa gjerne sige iaften,
at det kan nytte, ti hvorfor vil de ikke?
Har du tænkt over det? Fordi de ikke
kjender Gud, fordi de har ganske for-
kjerte tanker om Gud. Og maaske har
de saa forkjerte og vrang forestillinger
om Gud, fordi du og jeg ikke har levet
eller lever iblandt dem, saa Jesusnavnet
æres derved. Du vil da forstaa at
naar du ber for dem, saa gaar din bøn
ut paa det at Gud gjennom sine førelser
med dem maa lede dem saadan, at de
hindringer som spærrer utsigten for
dem, saa de ikke kan se ham som han
er maa ryddes av veien; og jeg siger
dig: den dag det gaar op for dem, hvor
han elsker dem og den ganske tid har
elsket dem og kun længes efter at stille
deres sjæls inderste trang — med andre
ord, den dag, floden naar dem, falder
de ham til fode og er vundne som
hans venner for tid og evighet.

Det er nemlig floden, Guds Aand, som
skal gjøre det, ikke dig.

Du menneskesøn, sig: kan disse ben
bli levende?

«Herre, ja, ved din kraft!»

Den anden følge av den enfoldige tro
paa dette Guds ord, den uundgaaelige
følge derav for dig er at du siger: Saa
er der altsaa kun det at floden blir

ledet hen til alle disse, og saa maa vi, jeg, *jeg* først og fremst, se at bli en kanal for floden; ti kun der hvor floden kommer hen, blir der liv. Er det ikke forunderlig! er det ikke tillige forunderlig beskjæmmende? Ti hvor er saa mit ansvar frygtelig; hvis der blir liv, hvor floden kommer hen, hvor har jeg da stanset livets gjerning i min kreds ved ikke at være kanal? Du ser, hvorledes dette ord paa een gang forøger dit ansvar og samtidig letter det, ti det er altsaa ikke dig, der skal skape liv eller gjøre noget, det er floden og ikke dig, der skal gjøre det. Dit ansvar er at være kanal for de levende vandstrømme.

Hvordan blir jeg da kanal?

Derved at du siger til Gud, at du stiller dig til hans raadighet som saadan. Saa tar han dig straks. «I skal annamme den Helligaands kraft og være mine vidner i Jerusalem, Judæa, Galilæa og indtil jordens ender». Floden er der jo, ikke sandt? den løper saa nær, at du hører den ved dag og ved nat. Det er altsaa kun at faa den ene ende av kanalen lagt ind i den, saa strømmer den av sig selv. Jesus uttrykker det saadan: «Om nogen tørster, han komme til mig og drikke, hvo der tror paa mig, av hans liv skal, som skriften siger, flyte levende vandstrømme,» Joh. 7, 37, 38 — og det vil si, du maa altid personlig hos Jesus ha stillet din egen sjæls trang, før du kan bli noget for andre, men i samme øieblink, du tror paa ham som din Frelser og i tro paa ham griper dine synders forlatelse, i samme øieblink begynder de levende vandstrømme at flyte ut til andre; saa kan du ikke andet end elske og tjene dine omgivelser, og saa vil det ske, at overalt, hvor floden kommer hen, der blir liv.

Han vil altsaa ha kanaler, søker saadanne, ind til alle de hjem, alle de

kredse, hvor vi har vor daglige færd; det vil for ham bety seir paa seir, og saa blandt dem, der staar bak ved os, om vi bevisst og villig med glæde, i tro paa hans ord om den livbringende flod, vier os til ham som kanaler ut til dem, han bringer paa vor vei.

En kunde maaske si: Men vi er jo alle døpte, og saa har vi den Helligaand, og den Helligaand er jo floden; saa behøver vi jo ikke andet. Og jeg vil svare med et billede: Ægypten har altid Nilen; dog, det er ikke Nilen, der er Ægyptens frelse, men Nilens oversvømmelse. Paa samme maate kan døpte mennesker paa en maate ha Guds Aand, uten at Guds Aand «har dem»; der ligger det. Det er floden, der er den drivkraft, der sætter alt i bevægelse, den velsignelsesvæde, der skaper liv, ja «Paradis av ørke».

Gud give da hver en sjæl iblandt os ikke at hvile, før Gud har naadd det med ham eller hende, at de er kanaler, velsignelseskanaler, at det ogsaa i vort stakkels, mer end halvt avkristnede land, maa kjendes, at der endnu er haap, saa længe de evige kilder rinder, ti overalt, hvor floden kommer hen, der blir liv. Amen. (Utdrag av pastor Prips foredrag).

Utdrag av breve fra Armenien.

Missionær Ehmann i Mesereh skriver efter at ha mottat en gave fra venner i Kragerø til de nødlidende ^{25/1} 1918: Vi er meget taknemmelige, fordi De ikke har glemt os og sender en hjertevarm tak til giverne for den store gave. Da vi har store pekuniære vanskeligheter, saa er en saadan gave til de mange fattige os meget velkommen. Elnnas — (vor lærerinde fra Musch) —

har det udmerket. Hun underviser i sprog i gutteskolen og er meget paa-skjønnet for sine ydelser. Min familje og jeg har det godt; men arbeidet forekommer en ofte altfor stort; men Herren gir ny kraft. . . .

Søster Anna Jensen i Mesereh skriver den $\frac{8}{3}$ 18: Vi har nu forhaabentlig den strenge vinter bak os, og solen begynder at komme frem og smelter al sneen, saa at man snart kan begynde at arbeide i haven. Alt er meget dyrt og vanskelig at faa kjøpt; men vi lever i haabet om, at forholdene nu skal bedre sig. Istedefor søster Jenny Jensen, som er reist hjem, har jeg overtat arbeidet blandt pikerne i «Elbin», og jeg er saa lykkelig med mine barn. Vi strikker, væver og spinner og fortjener derved litt penger. Barna fra eders station, — Musch — som er her, har det godt med undtagelse av Kischo, som var meget syk. Hun hadde en meget alvorlig malaria og chinin hjalp ikke, men senere gav lægen hende arsenik, og hun blev da bedre, men i disse dage har hun atter feber. Lærerinden Elmas og alle Musch-barna hilser dig paa det hjerteligste. En av pikerne, Zomo, er dygtig i søm og syr meget for os søstre og for Ehmanns. Søster Clara arbeider nu ute blandt de fattige, og ogsaa ved det arbeide, som vi har overtat efter de amerikanske misionærer i Charput, har vi meget at gjøre. Hr. Ehmann er overlæsset med arbeide og meget træt.

(I et andet brev fra $\frac{12}{6}$ 18 skriver hun: «Vi har nu Gud ske tak vinteren bak os. Den var meget vanskelig og alt var usigelig dyrt; men vi er Herren saa taknemmelig, fordi kun faa av barna var syke, og vi daglig hadde noget at gi de mange munde. Det er værst med brødet, da det næsten ikke er at opdrive og svært dyrt. En okka, $2\frac{1}{2}$

pund, — koster 2 kroner og et litet brød 50 øre, og det kan de mange fattige umulig ha raad til at kjøpe, især da de intet kan fortjene. Vi syntes at det var en umulighet at fortsætte arbeidet herute, men nu er der fundet en maate at sende os penge, hvorved vi faar 6 gange saa meget som før. Vi er saa taknemmelige og lykkelige herfor, nu behøver da ialfald ikke vore barn at sulte mere og begynder alt at se bedre ut. Fra fru Spegir i Aleppo har jeg altid gode etterretninger; men vore tidligere — (armeniske) — medhjelpere der, lever i stor fattigdom og uten nogen-somhelst hjelp. Det er saa sørgelig, især for dem, med hvem vi var saa fast forbundne. Vi har det i forhold til andre aar koldt og ogsaa regn, hvilket er godt for høsten.

Søster Clara Pfeifer skriver den $\frac{24}{5}$ 18 fra Mesereh: Du spør, om vi kan naa Eders lærerinde Margarid, — (tidligere i Musch), eller om vi kan sende dig hendes adresse, men det er umulig, da vi ikke selv vet hvor hun er. Elmas, (— tidligere lærerinde hos os i Musch —) har det rigtig godt og glæder sig meget, naar hun hører fra dig. I vinter underviste hun i tyrkisk, og jeg blev meget glad i hende. Hun er fremdeles lærerinde ved vor gutteskole.

Mit egentlige arbeide er iblandt barna, som bor ute og iblandt de fattige. Det er et meget vanskelig arbeide, især i denne tid, da alt er saa skrækkelig dyrt. Men nu er det da ialfald varmt, den lange vinter var frygtelig. Vi takker Gud for at den endelig er over, og at vi har utsigt til at faa en god høst. Vi har hat meget regn, og kornet staar godt. Dersom Herren fremdeles holder sin haand over vore akre, saa haaber vi, at det herute igjen skal bli bedre.

— — — — —

Indlagt i søster Anna Jensens brev var der en hilsen fra en gammel bekjendt fra Musch, som jeg tidligere fik lov til at hjelpe, da hun var syk i Musch. Hendes mand var lærer i en stor landsby og bror til Kegham effendi, der var utsendt fra Musch til parlamentet, og som jeg talte med i Konstantinopel ifjor. Hun skriver: «Min kjære mor! Hjertelig tak, fordi du ikke har glemt mig. Pengegaven kom meget uventet, og jeg tok den som direkte sendt mig fra Gud. Mange tak for den store gave. Ved du, om min svoger endnu er i live? Om han endnu lever, saa skriv og sig ham, hvordan jeg og mit barn har det. Jeg takker dig av ganske hjerte og sender inderlige hilsener. Jeg har fortalt min lille pike, at vi nu kan kjøpe brød, og hun blev meget glad derfor. Hun er bare 3 aar, og et meget vakkert barn. Vi bor hos en frue, som jeg imellem kan gaa litt tilhaande; men det er meget sjelden, at jeg kan fortjene noget, og saa maa jeg tilbringe min tid uten abeide. Hos mig bor ogsaa Sirunigs tante (— ogsaa undkomne fra Musch —), med sin lille gut, som ogsaa sender dig hjertelige hilsener.

Med hjertelige hilsener forblir jeg din for dig bedende

Lucia.

Litt opplysninger: Lucias mand, Jeghisch, blev myrdet i Musch massakeren, og hans kone og barn har det saa usigelig smaat. Hun er formodentlig flyttet til Mesereh, som nogle faa andre av mine venner fra Musch, der alle lever i fattigdom.

Av vore tidligere Muschbarn er der endnu, foruten lærerinden Elmas, 5 piker i barnehjennene. Satenig, som i den sidste tid hjalp mig i polikliniken i Musch, er en god hjelperske for en av søstrene i barnehjennene, to er nylig

reist til Mardin forat hjelpe i et sykehus, og de to er hos søster Anna i Elim. Tre av guttene er i hjemmet for gutter i Mesereh og to arbeider ute. Flere av de andre flygtede over til Rusland. Elmas er et lykkelig Guds barn og skriver, trods al nød og trængsel, gode og frimodige breve. Hun er en av de tre lærerinder, der som ved et under blev reddet ut av tyrkernes hender, og som kom med søster Alma og mig til Mesereh. De to andre lærerinder, Mærizta og Margarid, flyttet senere fra Mesereh til Erzerum, hvorfra de haabet at komme over til Amerika, hvilket ikke lykkedes. Maritza fik tæring og Herren tok hende hjem til sig i Erzerum. Hun var elskelig og meget begavet og underviste vore barn i Musch med stor kjærlighet og iver. Margarid er sandsynligvis i Tiflis sammen med en av vore protestantiske prester og hans familje; men desværre kan jeg nu ikke faa vite noget om hende. Hun var ogsaa en dygtig lærerinde og en trofast sjæl, der sammen med Maritza i mange aar arbeidet i vor lille dagskole i Musch, og der vandt flere av elevene for Jesus. Araksi, vor armeniske prests datter, likeledes lærerinde, flyttet ogsaa fra Mesereh over til Ersingan og underviste en tid der i den armeniske skole; men efterat denne by blev igjenerobret av tyrkerne, vet jeg heller intet om hende. Begge hendes forældre og hendes onkel og tante myrdedes i massakren i Musch. Vil ikke nogen av vennerne be om, at Hersen i sin naade vil bevare disse to unge i alle de farer der omgir dem, og at Han snart vil la os høre noget fra dem?

Videre skriver fru v. Dobbeler i et brev fra Harunje: At Herren har hjulpet os igjennem denne vinter er os som et under, da det næsten har været umulig at faa korn, og priserne er saa uhørt

høie. Men tænk, hvilken herlig Gud vi har! Ganske uventet fik vi korn for $\frac{1}{2}$ aar til vort barnehjem av den tyrkiske regjering og desuten erter og endel andre fødevarer. Av Herren er det skeet, og og det er underlig i vore øine. I tro til Gud optok vi derfor 21 barn til i vort barnehjem. Det var nogle av de mange barn, som søster Paula samlet av alle de forvistes barn.

— — — — —
Søster Alma Johanson skriver fra Stockholm, at nogle av de amerikanske missionærer arbeider i Erivan, — (der ligger i Kaukasien ikke langt fra Ararat) —. De har et meget stort arbeide der iblandt alle de hjemløse, som næsten bare er kvinder og barn. Og søster Jenny Jensen, som kom hjem fra Mesereh i juni, sa, at nøden dernede var saa ubeskrivelig stor, det var næsten ikke mulig at holde ut. Selv barna i barnehjemmene var underernærte, og der var store skarer av hungrende utenfor barnehjemmene, som ropte efter brød. Hvor svært var det ikke at se saamegen nød uten at kunne hjelpe. De hadde jo ikke engang nok til sine egne barn i hjemmene.

Søster Adele Herold skriver fra Marasch $\frac{2}{5}$ 18: Min hjerteligste tak til de kjære venner i Norge for den store gave. Maatte Herren gjengjælde, hvad I har gjort. Nøden her er ubeskrivelig stor. Alt den gang, da du var her, saa du det, men nu er priserne steget enormt. Men Gud kan allikevel hjelpe, hans arm er ikke for kort. Ber hilse alle de kjære venner paa det hjerteligste.

— — — — —
Paa et litet besøk i Kristiansand fik jeg anledning til to gange at fortælle fra Armenien, og Herren velsignet i sin naade rikelig og gav mere end vi ber eller forstaar. Efes. 3, 20—21. Efter det sidste møte blev der i den lille for-

samling indsamlet ca. 56 kr. Næste efterm. ved vort bønnemøte blev der sendt mig kr. 350 fra en ubenævnt, og en anden gav mig kr. 100 til avhjælpelse av nøden i Armenien. To K. M. A. søstre var villige til at underholde $\frac{1}{2}$ barn og flere andre gav, saa at der ialt indkom kr. 601.75.

Nei Herren har ikke glempt sit ulykkelige, forfulgte folk dernede, men minder levende sine barn om at hjelpe. Hvor var det ikke deilig at merke vennernes varme hjertelag for arbeidet og for alle dem, som er i nød og lider nede i Armenien. Ja, det var i sandhet en stor gave, der sikkerlig vil bli rikt velsignet; ti Gud elsker en glad giver. Det var for mig saa herlig igjen at erfare med hvilken kjærlighet dette folk er omfattet herhjemme.

Priset være hans navn!

Bodil Bjørn.

Hedningenes rop.

Vældig gaar et rop over land over hav,
stiger mot himmelens skyer.

Slegt efter slegt er nu sunket i grav;
ropet sig stadig fornyer.

Hedningfolkets rop er hørt de tusen aar;
mange, mange endnu i dødens mørke gaar.
«Aa, det blir saa længe før dagen vil gry,
«dagen som frelse os bringer». ∴:

«Vi i mørke gaar gaar paa den sukkende
jord

hen mot forgjængelsen iler.

Hvem vil bringe os et husvalende ord,
ord om forløsning og hvile.

Se, vi venter saart og natten er saa lang,
trøstløs er vort liv og tom vor glædessang.

«Aa, det blir saa længe før dagen vil gry,
dagen som frelse os bringer». ∴:

Hører I det ei hvor de beklager sin nød?
Naar vil I eder forbarme?

I som har faat livet ved Frelserens død,
skynder at hjelpe de arme.

Livet er saa kort, nu er det tid at gaa.

Hvem vil række haanden? Hvem vil det
suk forstaa?

«Aa, det blir saa længe før dagen vil gry,
dagen som frelse os bringer». ∴:

*

Ovenstaaende sang blev sunget ved en missionsfest i Kr.sand S. i juni iaar av missionsprest Trømborg, som blev ordineret dernede i de dage og nu skal reise ned og være missionær i Santalistan. Det var saa gripende at høre ham lægge os bedningenes nød paa hjerte og se ham selv saa lykkelig over at han skulde faa lov at drage ut og være med at spre noget av mørket i santalernes liv. Maatte nu «Hedningenes rop» naa til mange ogsaa paa denne maate, og maa vi alle vækkes op til at se det store ansvar enhver av os har her. Nu har jo K. M. A. begyndt et litet arbeide i santalmissionen, og vi vil nu saa gjerne at det kunde vokse. Hjælp os med det, kjære K. M. A. venner! Bidrag sendes til kassen for santalarbeidet, frk. Nico Hessen, Neubergrgt. 18, og K. M. A.s kontor, Keysers gt. 13.

M. S.

Fra 10-aars festen.

Det var fest fra første stund man kom ind i Møllergaten 1 (Kri.a K. F. U. M.s festsal) onsdag 2. oktober. Lokalet var vakkert pyntet. Der var lunt og godt. og litt efter litt samledes en ikke liten flok av kjendte, kjære venner. Lyse, glade, taknemlige ansigter lyste en imøte. Der laa saa at si lovsang i luften. Præcis kl. 7¹/₂ aapnedes samværet med bønneværet: «Aand over aander kom ned fra det høie» o. s. v., hvorefter lappekomitéens formand, frøken Thea Syvertsen, opfordret forsamlingen til at være med i tak og bøn.

Ordene i salme 100 var de som ga det bedste uttrykk for, hvad der rørte sig i hendes sjæl, naar hun nu paa komitéens vegne hadde den glæde at ønske alle venner hjertelig velkommen og vel møtt

til fest i Jesu navn. Fordi man hadde saa overmaade meget at takke Gud for ved en anledning som denne ønsket hun, at samværet maatte bæres av lovprisning til Herren. I store træk ga hun det ytre omrids av, hvad Gud i sin naade og trofasthet hadde ført gjerningen frem til gjennem disse 10 aar. Hun takket komitéen for godt samarbeide i kjærlighet og forstaaelse. En varm tak rettet hun til Fredlys bestyrerinde, søster Olivia Ugland, for det uegennyttige, selvopofrende arbeide hun hadde nedlagt. Og endelig ønsket hun at kunne bringe sin tak ut i vide kredse til de mange, mange unge og gamle, nyere og ældre venner som nu stod sammen med komiteen i interesse for og kjærlighet til den gjerning, Gud hadde betrodd os. Efter en unison sang kom saa aftenens lyspunkt: Søster Olivias beretning fra arbeidet. Det er ikke saa ofte vi har den glæde at ha søster Olivia med ved vore sammenkomster. Derfor var glæden dobbelt stor ved at ha hende iblandt os ved denne leilighet. Med stor opmerksomhet og som det syntes megen glæde fulgte man hendes beretning, naar hun i tanken tok os med ut og ind i de mange trange fjordarme, paa besøk i de smaa trange hjem, hvor ofte sygdom hersket og gjorde de før saa usle kaar endda værre. Paa sin rolige jevne maate fortalte hun, hvordan Gud hadde ordnet og lagt tilrette i smaat som i stort. Man merket hvad det var for en glæde for dem, naar de kunde faa lov at pleie de syke, ta sig av de gamle, hjelpe, trøste, lindre, hvorhelst de kunde komme til. At faa tuberkulosehjemmet færdig til at tas i bruk var det maal, man nu saa hen til. Da vilde Fredly kunne løses ut til det, hvortil hjemmet egentlig var tænkt, og søstrene vilde forhaabentlig igjen kunne komme litt mere omkring end de i de siste aar hadde kunnet, fordi man var blit nødt til at ta mot saa mange syke paa Fredly.

Komiteens formand oplyste om, at der var indløpet en jubilæumsgave paa 1000 kr. til tuberkulosehjemmets byggefond fra venner som trofast hadde støttet og hjulpet gjennem alle nar. Giveren uttalte ogsaa et ønske og haab om, at den snart maatte følges av flere lignende gaver, saa

hjemmet snart kunde bli færdig. Og gav strømmet ind. Da de blev optællt viste det sig at være kr. 215 — foruten det rike bidrag som var lagt paa bøssene. (Der var nemlig ingen indgangspenge.) Før og efter bevertningen fik vi sang av frk. Wesenberg, noget som bidrog meget til at gjøre samværet festlig. Under thepausen fik venner anledning at hilse paa hverandre, hvad man ogsaa sætter pris paa. Efter bevertningen oplæste frk. Laura Zimmer de telegrammer som var komne. Desværre rak ikke alle frem tidsnok. Men kjært var det at merke, at mange var med i tanker, i tak og i bøn. — Sogneprest Beronka, Kistrand var tilstede og ut fra sine erfaringer deroppe ga han os et litet indblik i folkeliv, sæder, skikke og det religiøse liv som leves dernord. Især var det lappesamfundets kaar han dvælte ved. K. M. A.s formand, frk. Marie Anker, bragte lappesamfundets hilsen og tak fra K. M. A.s styre. Ihvorvel æren alene tilkommer Gud bad hun dog om at styret maatte faa gi et synlig bevis paa sin tak for gjerningen i Tysfjord ved at overrække frk. Syvertsen biskop Skat Rørdams bibelfortolkning. Denne for komiteens formand saa helt uventede hilsen overvældet hende næsten. Hun hadde ikke ord for sin tak. —

En av lappesamfundets damer, fru Inga Tveten avsluttet saa festen med en kort andagt i tilslutning til de herlige ord i Ef. 1, 3—7 og nedbad Guds velsignelse over os alle og spesielt over den kjære søster Olivia.

Saa hadde Herrens trofasthet hellerikke svigtet ved denne anledning. Han ga, hvad man hadde ønsket og bedt om: et samvær fyldt av lovprisnings aand.

Ham være ære for alle ting ved vor herre Jesus Kristus.

Tysfjordsvenner, læs og bemerk!

Længe, længe har vi glædet os til anledning 10-aars jubilæet at kunne utsende en oversigt over arbeidet i Tysfjorden, for at alle vore venner kunde faa et grundig kjendskap til virksom-

heten fra dens første begyndelse av. Søster Olivia Ugland har ogsaa meget beredvillig efterkommet sin komités anmodning og har nedskrevet en særdeles interessant beretning. Men ak, — i 1918 er trykningsomkostninger kommet op i en saa enorm høide, at vi har maattet negte os selv den glæde at utgi hendes opus som 10-aarsberetning. For nu allikevel at gjøre den tilgjengelig for flest mulig har vi fundet den utvei at la den gaa som fortsættelse gjennom Kvartalshilsen, idet vi, om Gud vil, indtar begyndelsen i bladets nr. 1 for 1919. Vi nævner dette for at nu alle som har lyst til og interesse av at eie denne beretning skal huske paa at alle nr. av Kvartalshilsen for 1919 (og videre) maa gjemmes.

Og skulde du saa, kjære ven, vite om en eller anden som er interessert for Tysfjordsarbeidet, eller er der en eller flere du ønsker at interessere for denne vor arbeidsgren, saa be dem abonnere paa Kvartalshilsen fra 1919 av. Den kan bestilles og betales ved alle landets postanstalter og koster kr. 1 om aaret. Den blir intet nævneværdig tillæg i den mængde av blade, som læses allerede før, for den kommer som navnet sier kun ut 4 gange om aaret. Bladet er meget avholdt av de fleste som læser det.

Vi ønsker de *mange nye* abonnenter: Velkommen ind i rækken av vore medarbeidere.

Mindre gla er jeg ved at maatte meddele følgende:

De svære utgifter ved trykning gjør, at vi for fremtiden ser os nødt til, indtil bedre tider oprinder, at sløife den svære gavefortegnelse. Pengene bør vistnok heller anvendes til det direkte arbeide end til trykning. Vi haaber vore venner tilgir dette og ikke savner gavefortegnelsen. Der blir jo saalangt det lar sig gjøre gjennom breve takket og kvitteret for hvert enkelt beløp eller gave.

For komiteen

Thea Syvertsen.

Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania.